

Il serait fort utile d'entreprendre des recherches minutieuses dans la partie de mers indiquée afin de pouvoir récolter des œufs et de jeunes thons pour pouvoir démontrer cette théorie en détail.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ.— Περὶ τῆς διανομῆς τῆς βροχῆς ἀνά τὰς δυτικὰς καὶ νοτίους κλιτύας τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ τὰς νήσους Κεφαλληνίαν καὶ Ζάκυνθον, ὑπὸ τοῦ κ. Α. Κεφαλαῖ. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Αἰγινήτου.

I. Ὑψος βροχῆς.— Ἡ ὑπὸ ἐξέτασιν περιοχὴ κειμένη πρὸς τὰ ΝΑ τῆς μελετηθείσης¹ ἤδη περιοχῆς τῆς βορειοδυτικῆς Ἑλλάδος, εὐρίσκεται ἀπὸ ἀπόψεως γεωγραφικῆς θέσεως καὶ τοπογραφικῆς ἐκθέσεως ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς γενικῶς ὄρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἐκείνη. Οὕτω, ἀπὸ μὲν τοὺς βορείους καὶ ἀνατολικοὺς ἀνέμους προστατεύεται ἀπὸ τὴν συνεχίζουσαν τὴν κυρίως ὄροσειρὰν τῆς Πίνδου ὄρεινὴν ἄλυσιν, ἣτις διατηροῦσα τὴν χαρακτηριστικὴν πρὸς τὰ ΝΑ διεύθυνσιν, διατέμνει καὶ τὴν Πελοπόννησον, καθιστῶσα διάφορον τὸ κλίμα τοῦ δυτικοῦ καὶ αὐτῆς τμήματος, ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ· ἀνοίγεται δὲ αὕτη εἰς τοὺς νοτίους καὶ δυτικοὺς ἀνέμους. Σημειωτέον, ὅτι καὶ αἱ ὑπὸ μελέτην νῆσοι παρουσιάζουν εἰς τὴν κυρίαν διάρθρωσιν τῶν ὄροσειρῶν τῶν τὴν χαρακτηριστικὴν ἐκ ΒΔ πρὸς ΝΑ κατεύθυνσιν, περιστοιχιζόμεναι ὅμως ὑπὸ θαλάσσης, ἀφίστανται πῶς τοῦ ὀμβρομετρικοῦ καὶ τοῦ ἐν γένει κλιματικοῦ τύπου τῆς λοιπῆς περιοχῆς. Τὸ ἐτήσιον ὕψος βροχῆς τοῦ τμήματος τούτου κατὰ μέσον ὄρον εἶναι ἀνώτερον τῶν 700 καὶ κατώτερον τῶν 1200 χιλιοστομέτρων καὶ διὰ τὰς μᾶλλον πολυὸμβρους θέσεις, ὑπολείπεται συνεπῶς κατὰ πολὺ τοῦ παρατηρουμένου εἰς τοὺς Σταθμοὺς τῆς βορειοδυτικῆς Ἑλλάδος (1000-1500 χιλιοστόμετρα). Ἡ τοιαύτη ἐλάττωσις τῆς βροχῆς ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον εἰς συχνότητα καὶ ποσότητα, ἀποτελεῖ γενικὸν χαρακτῆρα τοῦ Μεσογειακοῦ κλίματος².

Ἡ ἀναλογία μετὰ τῆς ὁποίας συμμετέχουν οἱ διάφοροι μῆνες εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ μ. ἐτησίου ὕψους ἐπιτρέπει νὰ διακρίνωμεν τοὺς διαφόρους Μετεωρολογικοὺς Σταθμοὺς³ εἰς τρεῖς κυρίας ομάδας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη περιλαμβάνει τοὺς Σταθμοὺς: Ἀργοστολίου (μ. ἐτήσιον ὕψος 889 χιλιοστόμετρα) καὶ Ζακύνθου (1132), ἡ

¹ «Περὶ τῆς διανομῆς τῆς βροχῆς ἀνά τὴν βορειοδυτικὴν Ἑλλάδα» Πρακτικά Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, σελ. 250, 1928.

² PHILIPSON: Das Mittelmeergbiet, σελ. 100 καὶ ἐφεξῆς.

³ Ἡ ὑπὸ μελέτην περιοχὴ περιλαμβάνει πικνὸν σχετικῶς δίκτυον Μετεωρ. Σταθμῶν, μετὰ μακρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σειρῶν παρατηρήσεων. Αἱ ἀνωτέρω παρεχόμεναι τιμαὶ ποσῶν βροχῆς προέκυψαν ἐξ ἀναγωγῆς, κατὰ τὴν μέθοδον τῶν συντελεστῶν τοῦ Angot, καὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν τριακονταετίαν 1895-1924 (βλ. Πρακτ. Ἀκαδ. Ἀθηνῶν 2, 1927 σελ. 179).

δευτέρα τὸς Σταθμοὺς Μεσολογγίου (739), Πατρῶν (724), Ναυπάκτου (962) καὶ Λιδωρικίου (858) καὶ ἡ τρίτη τὸς Σταθμοὺς: Πύργου (856), Κυπαρισσίας (803), Καλαμῶν (857), Δημητσάνης (1110) καὶ Μεγαλοπόλεως (930). Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἔτησιου ὕψους διὰ τὸς Σταθμοὺς τῆς πρώτης ομάδος (75-80 %) πίπτει ἀπὸ Ὀκτωβρίου μέχρι Φεβρουαρίου συμπεριλαμβανομένου, ἡ δὲ περίοδος ξηρασίας περιορίζεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸς τρεῖς θερινοὺς μῆνας. Εἰς τὸς Σταθμοὺς τῆς δευτέρας ομάδος, τὸ μὲν μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἔτησιου ὕψους (65-70 %) παρέχεται ἐπίσης ἀπὸ Ὀκτωβρίου μέχρι Φεβρουαρίου, ἡ δὲ κυρία περίοδος ξηρασίας, εἰς μὲν τὰ ὄρεινά τῆς περιοχῆς ἀπλοῦται κυρίως ἐπὶ τῶν μηνῶν Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, εἰς δὲ τὰ πεδινὰ περιλαμβάνει αὕτη καὶ τὸν Ἰούνιον. Ὁ ὀμβρομετρικὸς χαρακτήρ τῆς νοτίου περιοχῆς παρουσιάζει πολλὰ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ἀπὸ Σταθμοῦ εἰς Σταθμόν, τοῦθ' ἕπερ ὀφείλεται εἰς σημαντικὰς διαφορὰς τῆς θέσεως τῶν σταθμῶν ἀπὸ γεωγραφικῆς καὶ τοπογραφικῆς ἀπόψεως. Οὕτω κατὰ τὴν ἀπὸ Νοεμβρίου μέχρι Φεβρουαρίου περίοδον οἱ ὄρεινοὶ Σταθμοὶ παρουσιάζουν ποσοστὸν (οὐχὶ ὁμῶς καὶ ποσὸν) διανομῆς κατὰ 13 % μικρότερον τοῦ τῶν πεδινῶν Σταθμῶν. Γενικῶς δὲ οἱ μῆνες τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος, εἰς μὲν τὸς πεδινοὺς παρακτίους Σταθμοὺς δίδουν τὰ 75-80 % εἰς δὲ τὸς ὄρεινοὺς 65-70 % ἐπὶ τοῦ μέσου ἔτησιου, τῆς διαφορᾶς κερδαινομένης εἰς τὸς ὄρεινοὺς κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ὑπὸ τῆς ἀνοίξεως. Ἐκ τῆς ἐπισκοπῆσεως τῶν λεπτομερῶν πινάκων προκύπτει ἐν γένει, ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα τὸ ποσοστὸν βροχῆς βαίνει ἐλαττούμενον ἐφ' ὅσον πλησιάζομεν τὰς ὄρσειράς κατὰ διεύθυνσιν περίπου κίθητον ἐπ' αὐτάς, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ θέρος παρατηροῦνται τὰ ἀντίθετα. Κατὰ τὸ φθινοπῶρον οἱ διάφοροι Σταθμοὶ τῆς περιοχῆς παρουσιάζουν τὴν μεγαλύτεραν ὁμοιότητα διανομῆς μεταξὺ τῶν. Ἡ κύμανσις τῶν ἔτησιων ὕψων βροχῆς εἶναι καὶ κατὰ τὴν περιοχὴν ταύτην μεγάλη. Οὕτω, διὰ τὴν Ζάκυνθον κυμαίνονται ταῦτα μεταξὺ 160 καὶ 54 % τοῦ μ. ἔτησιου, Πάτρας 168 καὶ 49 %, Πύργου 147 καὶ 70 %, Καλάμας 147 καὶ 49 % καὶ Δημητσάναν 164 καὶ 71 %. Τὸ μέτρον ἐπίσης τῆς ἀνωμαλίας τῆς βροχῆς παρέχουν καὶ τὰ παρατηρηθέντα ἀπόλυτα μηνιαῖα μέγιστα καὶ ἐλάχιστα, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ μέγιστα ἀνερχόμενα μέχρι τοῦ τρίτου, ἀκόμη δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ μ. ἔτησιου ὕψους! Ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἐλάχιστα κατερχόμενα καὶ θίγοντα οὐχὶ σπανίως τὰ ὄρια τῆς ἀπολύτου ξηρασίας καὶ κατ' αὐτοὺς τὸς μᾶλλον πολυόμβρους μῆνας. Ἐντύπωσιν ἐπίσης προκαλοῦν τὰ ἀληθῶς ὑπέρογκα μέγιστα τὰ παρατηρηθέντα κατὰ τὸς μᾶλλον ξηροὺς μῆνας τοῦ ἔτους ἰδίᾳ διὰ τὸς νησιωτικοὺς καὶ πεδινοὺς Σταθμοὺς, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀσήμαντον μ. μηνιαῖον ὕψος τῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ἐντὸς 24ώρου πεσόντα καὶ μετρηθέντα μέγιστα ὕψη βροχῆς (ἐν Ζακύνθῳ 177 χιλιοστόμετρα, ἐν Δημητσάνῃ 181 κλπ.).

II. Ἡμέραι βροχῆς. — Ὁ μέσος ἐτήσιος ἀριθμὸς ἡμερῶν βροχῆς τῆς περιοχῆς ταύτης κυμαίνεται μεταξύ 70 καὶ 110. Καὶ αἱ μὲν ὀλιγώτεραι παρατηροῦνται εἰς τοὺς νοτίους ὄρεινους Σταθμοὺς τῆς τρίτης ομάδος (Πύργος 76, Καλάμαι 90) καὶ τοὺς ὄρεινους τῆς δευτέρας (Λιδωρίκιον 87), αἱ δὲ περισσότεραι εἰς τὰς νήσους (Ζάκυνθος 99), τοὺς πεδινούς τῆς βορείας ομάδος (Μεσολόγγιον 109) καὶ τοὺς ὄρεινους τῆς νοτίας (Δημητσάνα 108). Τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν ἡμερῶν βροχῆς ἐμφανίζει ὁ μὴν Ἰούλιος (1 - 3), τὸν δὲ μέγιστον συγκεντρῶνουν οἱ μῆνες Νοέμβριος, Δεκέμβριος, Ἰανουάριος καὶ Φεβρουάριος (9 - 15 ἡμ. βροχῆς ἕκαστος). Οἱ μῆνες οὗτοι μικρὰς παρουσιάζοντες διαφορὰς μεταξύ των, δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὡς ἐξ ἴσου βροχεροὶ ἀπὸ ἀπόψεως συχνότητος. Κατ' ἐποχὰς ἐξεταζομένη ἡ συχνότης βροχῆς, βαίνει ἐλαττωμένη ἐκ τοῦ χειμῶνος πρὸς τὸ φθινόπωρον πρὸς τὴν ἀνοιξιν πρὸς τὸ θέρος διὰ τοὺς παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ τὰς νήσους Σταθμούς· ἡ ἀνοιξὶς ὅμως ἔρχεται εὐθὺς μετὰ τὸν χειμῶνα ἐπομένου τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ θέρους διὰ τοὺς ὄρεινους Σταθμούς καὶ ἐκείνους ἐκ τῶν πεδινῶν, ὅσους κεῖνται πλησίον ὀροσειρῶν.

Ἐξετάζοντες ἤδη τὴν συχνότητα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν διανομῆν τοῦ ὕψους τῆς βροχῆς ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς, παρατηροῦμεν, ὅτι εἰς μὲν τοὺς Σταθμοὺς Ζακύνθου καὶ Πύργου ἡ συχνότης τῆς βροχῆς ἀκολουθεῖ τὴν αὐτὴν τάξιν ἐλαττώσεως, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν διανομῆ τοῦ ὕψους τῆς βροχῆς, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἐνφ' τὸ φθινόπωρον ὑπερτερεῖ τὴν ἀνοιξιν εἰς ποσὸν βροχῆς, ὕστερεῖ ὅμως ταύτης εἰς ἀριθμὸν βροχερῶν ἡμερῶν. Ἐν γένει τὰ ποσὰ βροχῆς τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ φθινοπώρου πίπτουν ἐντὸς μικροῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀνοιξιν, τὰ μικρὰ τῆς ὁποίας ποσὰ πίπτουν ἐντὸς μεγάλου ἀριθμοῦ ἡμερῶν¹.

Ἐπὶ τῆς ἐν γένει διανομῆς τοῦ ὄμβρου ἀνὰ τὴν Δ. Ἑλλάδα. — Ἀνασκοποῦντες ἐν τέλει τὴν ὅλην ἐν γένει διανομῆν τῆς βροχῆς ἀνὰ τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα, ἀγόμεθα εἰς τὸ νὰ δεχθῶμεν, ὅτι: 1) Ἡ μεγάλη ὑπεροχὴ αὐτῆς εἰς ὕψος βροχῆς ἀπέναντι τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ὀφείλεται ὡς γνωστὸν² κυρίως εἰς τὴν ὑψηλὴν ὄρεινὴν ἄλυσιν, ἣτις διασχίζει τὸν νότιον Αἴμον κατὰ διεύθυνσιν ἀπὸ ΒΒΔ πρὸς ΝΝΑ· τὸ ὄρεινὸν τοῦτο τεῖχος θέτει τὴν μὲν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὴν ὄμβροσκιὰν τῶν νοτιοδυτικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν δυτικῶν ἀνέμων, οἵτινες εἶναι καὶ οἱ κυρίως βροχεροὶ ἄνεμοι διὰ τὴν Χερσόνησον, τὴν δὲ δυτικὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ὄμβροπλευρὰν αὐτῶν. Τὸ ἀντίστροφον συμβαίνει διὰ τοὺς βορειοανατολικούς καὶ ἀνατολικούς ἀνέμους. Οὕτω διὰ μὲν τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως διὰ τὰ ἀμέσως πρὸς τὴν θάλασσαν ἀνοιγόμενα πρᾶνῃ αὐτῆς, οἱ βορειοανατολικοὶ καὶ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι εἶναι

¹ Βλέπε Α. Κεφαλᾶ. «Περὶ τῆς διανομῆς τῆς βροχῆς ἀνὰ τὴν βορειοδυτικὴν Ἑλλάδα» Πρακτ. Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, σελ. 250, 1928.

² Βλέπε αὐτόθι.

σχετικῶς ὑγροὶ καὶ ψυχροὶ καὶ δύνανται νὰ δώσουν βροχὰς καὶ χιόνιας, ὅταν μάλιστα ἔρχονται ἐκ τῆς θαλάσσης· αἱ βροχαὶ αὗται εἶναι συχνότεραι καὶ ἀφθονώτεραι ἐπὶ τῶν πρώτων ζωνῶν τῆς Χέρσου, τὰς ὁποίας ἐπισκέπτονται εὐθὺς ὡς ἀφίσουν οἱ ἄνεμοι τὸν ὑπεράνω τῆς θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου δρόμον των, ὅταν μάλιστα αἱ ζῶναι αὗται ἐμφανίζουσι ἀποτόμους κλίσεις (ἀνατολικαὶ κλίσεις Εὐβοίας, Πηλίου) καὶ οἱ ἄνεμοι προσβάλλουν αὐτὰς καθέτως πρὸς τὴν διεύθυνσίν των. Διὰ δὲ τὴν δυτικὴν οἱ ἄνεμοι οὗτοι εἶναι ξηροὶ καὶ ὀλιγώτερον ψυχροὶ (εἶδος Föhn). Οἱ νοτιοδυτικοὶ καὶ δυτικοὶ ἄνεμοι εἶναι θερμοὶ καὶ ὑγροὶ καὶ συμπυκνοῦν τὸ πλεῖστον τῶν ὑδρατμῶν αὐτῶν εἰς τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ἀνατολικῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτουν ξηρότεροι καὶ θερμότεροι. Οἱ νότιοι καὶ οἱ νοτιοανατολικοὶ ἄνεμοι, εἶναι εὐεργετικώτεροι εἰς βροχὴν διὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὰς πρὸς τὰς διευθύνσεις αὐτῶν ἀνοιγομένης κλίσεις¹ αὐτῆς διότι πνέοντες οὗτοι παραλλήλως πρὸς τὴν κυρίαν ὄροσειράν, δὲν ἐπηρεάζονται καθ' ὃν τρόπον οἱ λοιποὶ ἄνεμοι ὑπ' αὐτῆς, ὡς δὲν ἐπηρεάζονται καὶ οἱ ἐξ ἀντιθέτων ἀκριβῶς διευθύνσεων πρὸς αὐτοὺς πνέοντες καὶ μικρὰς σημασίας διὰ τὴν ὀμβρομετρικὴν διανομὴν βόρειοι καὶ βορειοδυτικοὶ ἠπειρωτικοὶ ἄνεμοι. 2) Ἡ αὐξήσις τοῦ ὄμβρου, ἢ παρατηρουμένη εἰς τὰς δυτικὰς κλιτύας τοῦ Αἴμου, μετὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους, γενικώτερον μὲν ἀποτελεῖ, ὡς ἐλέχθη, ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τοῦ ὀμβρομετρικοῦ χαρακτήρος τῆς Μεσογείου· εἰδικώτερον δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκδηλοῦται ἢ αὐξήσις αὕτη ἐντονώτερον διὰ πολλὰς ἄλλας αἰτίας, τῶν ὁποίων αἱ ἀκόλουθοι δὲν εἶναι αἱ ὀλιγώτερον σπουδαῖαι: α') Ἐφ' ὅσον αὐξάνει τὸ γεωγραφικὸν πλάτος, ἐπὶ τοσοῦτον ἢ ἀκτὴ καὶ αἱ ὄροσειραὶ τῆς Δ. Ἑλλάδος τοποθετοῦνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀντιμέτωποι πρὸς περισσώτερον βροχεροῦς ἀνέμου. β') Τὸ συμπαγῆς τοῦ ὄρεινοῦ συγκροτήματος καὶ ἡ σταθερότης τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ αὐξάνει ἐπίσης μετὰ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους. γ') Αἱ χαρακτηριζόμεναι ὑπὸ μεγάλων ὑψομέτρων κορυφωγραμμῶν πλησιάζουσι συνεχῶς, αὐξανόμενου τοῦ πλάτους, τὴν ἀκτὴν μέχρι οὗ αὗται καταλήγουσι νὰ ὑπέρκεινται ἀμέσως τῆς θαλάσσης (Ἀκροκεραυνία ὄρη). δ') Αἱ θαλάσσιαι λεκᾶναι Ἰονίου καὶ Ἀδριατικῆς ἀποστενοῦνται περὶ τὸ βορειότερον τμήμα τῆς κυρίως Χερσονήσου τοῦ Αἴμου. ε') Τὸ συγκλινοῦσης τοξοειδοῦς μορφῆς σχῆμα τῆς ἀκτῆς καὶ ἰδίως τῶν ὄροσειρῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐμπίπτοντα συγκλίνουν τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος, ἐκδηλοῦται περισσώτερον περὶ τὸ βόρειον τμήμα αὐτῆς. Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω αἰτίαι συντείνουν εἰς μᾶλλον ἀποτόμους ἀνοδικὰς κινήσεις τῶν μαζῶν τοῦ ἀέρος ἢ ἐκείνας τὰς ὁποίας προκαλεῖ ἢ παρεμβολὴ τῶν φυσικῶν ἐμποδίων ἢ καὶ ὁ τρόπος ροῆς τῶν ἰδίων τοῦ ἀνέμου μαζῶν (μέτωπα, ἐπιφάνειαι ἀνολισθήσεως). Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω αἰτίων εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ὄμβρου παίζουσι, ὡς εἰκόσ,

¹ D. AIGINITIS: Le climat d'Athènes. Annales de l'Obs. Nat. d'Athènes Tome I. p. 163.

σπουδαιότατον ρόλον και τὰ γενικώτερα δυναμικῆς φύσεως αἷτια, ὡς και τὰ καθα-
ρῶς κλιματολογικῆς τοιαῦτα, περι ὧν θέλομεν ἀσχοληθῆ κατὰ τὴν ἀνασκόπησιν τοῦ
βροχομετρικοῦ Χάρτου τῆς Ἑλλάδος.

ΓΕΩΦΥΣΙΚΗ.— Ἐπὶ τοῦ φαινομένου τῆς δρόσου και τῆς καταλλήλου με-
θόδου πρὸς σπουδὴν τοῦ τρόπου τοῦ σχηματισμοῦ του, ὑπὸ τοῦ
κ. *N. A. Κρητικοῦ*. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Αἰγινίτου.

Ἐν σχέσει μὲ τὸ φαινόμενον τῆς δρόσου δὲν γνωρίζομεν ἢ μόνον, ὅτι κατὰ τὰς
αἰθρίας και ἡρέμους νύκτας τοῦ χειμῶνος και ἰδίᾳ κατὰ τὸ φθινόπωρον και τὸ ἔαρ,
συνεπείᾳ τῆς ἰσχυρᾶς ψύξεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους δι' ἀκτινοβολίας, ἐπέρχε-
ται κατὰπτωσις τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος πλησίον αὐτοῦ, ἥτις, ὅταν εἶναι ἀρκούν-
τως ἰσχυρά, δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν βαθμιαίαν και βραδεῖαν συμπύκνωσιν τῶν ἐν τῇ
ἀέρι ὕδρατμῶν, ἐπικαθημένων τότε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ὑπὸ μορφὴν
σταγονιδίων (ὡς δρόσος), τῶν ὁποίων αἱ διαστάσεις και τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀφθονον
χαρακτηρίζουσι τὴν ἔντασιν τοῦ φαινομένου. Ἐκ τῆς παρατηρήσεως γνωρίζομεν
ἀκόμη, ὅτι τὸ φαινόμενον τῆς δρόσου λαμβάνει τὴν μεγίστην ἰσχὺν αὐτοῦ συνήθως
περὶ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς και, ὅτι αὕτη ἐπικαθῆται ἀφθονωτέρα ἐπὶ τῶν σωμάτων
τῶν ἐχόντων τὴν μεγαλειτέραν ἀφεικτὴν ἰκανότητα εἰς θερμότητα, λόγῳ εἴτε τῆς
φύσεως αὐτῶν εἴτε τοῦ σχήματος τῆς ἐπιφανείας των.

Ἐκ τοῦ φαινομένου ἕμως τῆς δρόσου δὲν βλέπομεν ἢ τὴν τελικὴν φάσιν αὐτοῦ,
ἦτοι τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἀποτεθειμένα σταγονίδια τοῦ ὕδατος.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τὰς συνήθεις περιστάσεις τὸ φαινόμενον τῆς δρόσου λαμβάνει χῶραν
ὑπὸ τοσοῦτον μεγάλην κλίμακα, ὥστε νὰ ἀποβαίνῃ λίαν δυσχερὴς ἂν μὴ ἀδύνατος
ἢ ἔρευνα αὐτοῦ, ἐσκέφθημεν ὅτι τεμάχιον λευκοῦ λείου χάρτου, κεκαλυμμένον ὑπὸ
λεπτοῦ στρώματος αἰθάλης, θὰ ἦτο δυνατόν, ἐκτιθέμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀφ' ἑνὸς
νὰ ἐλαττώσῃ ἐπαρκῶς τὴν ἀκτινοβολίαν αὐτοῦ και, συνεπῶς, νὰ ἐξασθενίσῃ καταλ-
λήλως τὸ φαινόμενον χωρὶς τοῦτο νὰ ἀπολέσῃ τοὺς κυρίους χαρακτῆράς του, ἀφ' ἑτέ-
ρου δέ, μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τῶν σταγονιδίων τῆς δρόσου, νὰ δώσῃ, ἀποσυρομένης τῆς
αἰθάλης, τὴν εἰκόνα τῶν ἰχνῶν αὐτῶν.

Οὕτω, διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐπετύχομεν νὰ συλλάβωμεν, τρόπον τινά, τὸ φαι-
νόμενον τῆς δρόσου ἐν τῇ γενέσει του και νὰ τὸ ὑποβάλωμεν εἰς τὴν ἔρευναν.

Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ θετικὸν ἀντίτυπον μιᾶς ἐκ τῶν κατὰ τὸν ἀνω-
τέρω τρόπον ληφθεισῶν ἀπεικονίσεων τοῦ φαινομένου τῆς δρόσου.

Ἐκ τῆς σπουδῆς και τῆς παραβολῆς πρὸς ἀλλήλας τοιούτων ἀπεικονίσεων ὑπὸ